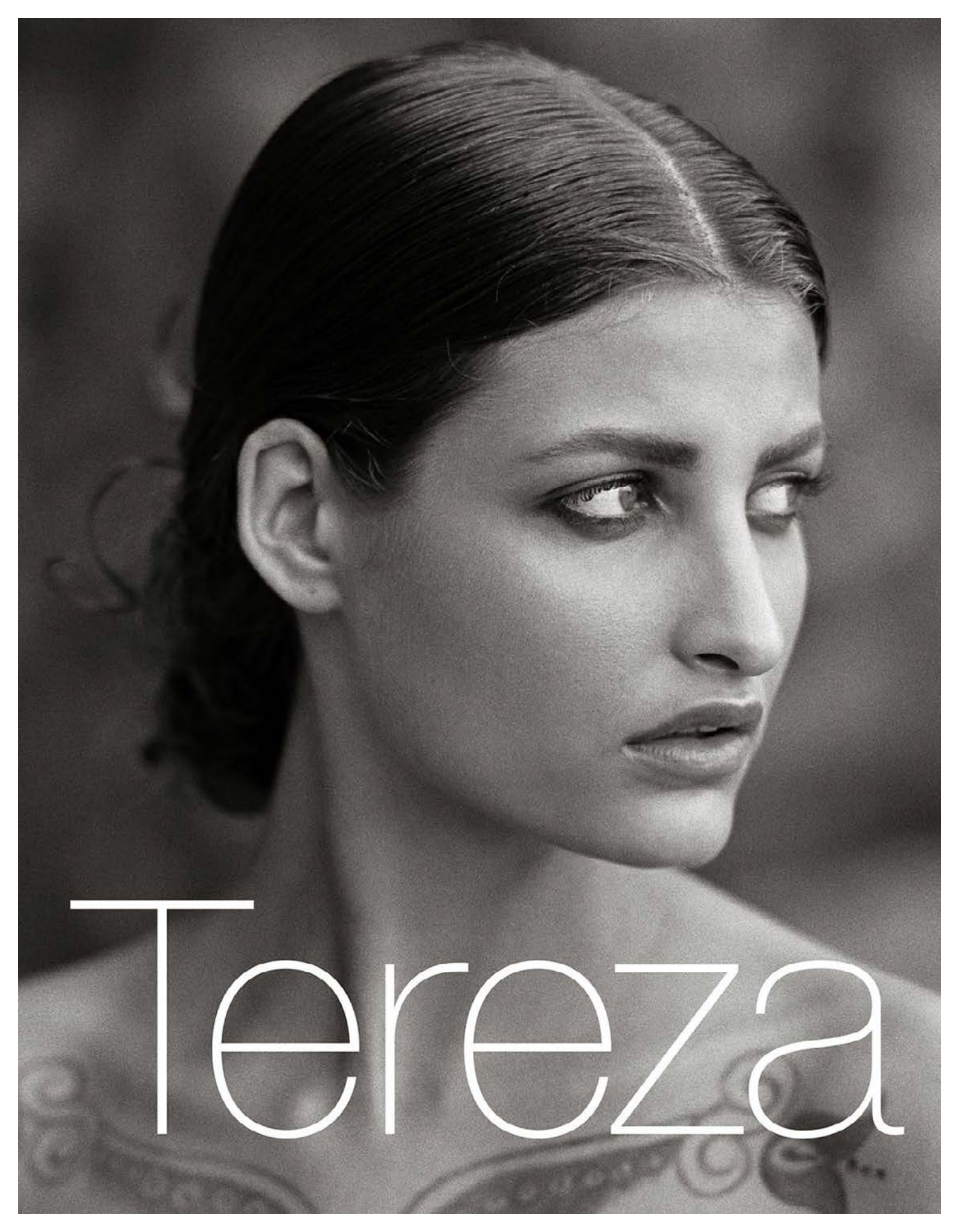

Tereza

Tereza

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Tereza Maxová, Veronika Bednářová
Tereza – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tereza

V Suchdole nad
Lužnicí, tříletá, obleče-
ná „na lepšovku“.
Asi jdeme s babičkou
do kina.

Minimax

Langhans

PRAGUE

Motto:

Velmi krásný a nepohodný
si život žít, aleť pomíná
na minulost, nedbáť přítomnosti
a žít se budoucností.

SENECA

Vlevo Albína a Josef
Hellerovi, rodiče mého
dědečka ze Spomyšle,
vpravo Marie a Josef
Blažejovi, rodiče mé
babičky z Vraňan.
Pradědeček Josef
padl v 1. světové válce.

Ke každým narozeninám jsem dostávala karlovarský porcelán. Abych měla věno. Když jsem po letech nasbírala všechny talíře, hrnky, slánky i mísy na polévku, darovala mi moje teta Hana staříčké fotoalbum.

Byly tam pečlivě nalepené rodinné fotky mého dědy. Snímky jeho rodičů, sourozenců a také krásné pratety Míny, kterou jsem bohužel nikdy nepoznala.

Album, které teta Hana doplnila poeticky popsanou historií naší rodiny, je pro mě jednou z nejcennějších věcí, co mám.

Nevlastní praděda
Václav Písař, druhý
manžel prababičky
Marie. Na fotce
s malou Boženou,
mojí babičkou, tedy
manželkou dědy
Slávečka.

Nevlastní praděda
Václav Písař zamlada

V 1. řadě napravo
osmnáctiletý prastrýc
Pepík, bratr babičky
Boženky. Hrál
za Vraňany hokej.

Prastrejda Pepík,
nejvyšší kluk v první
řadě s rádiovkou,
se sousedy a psem
v Mlčechvostech

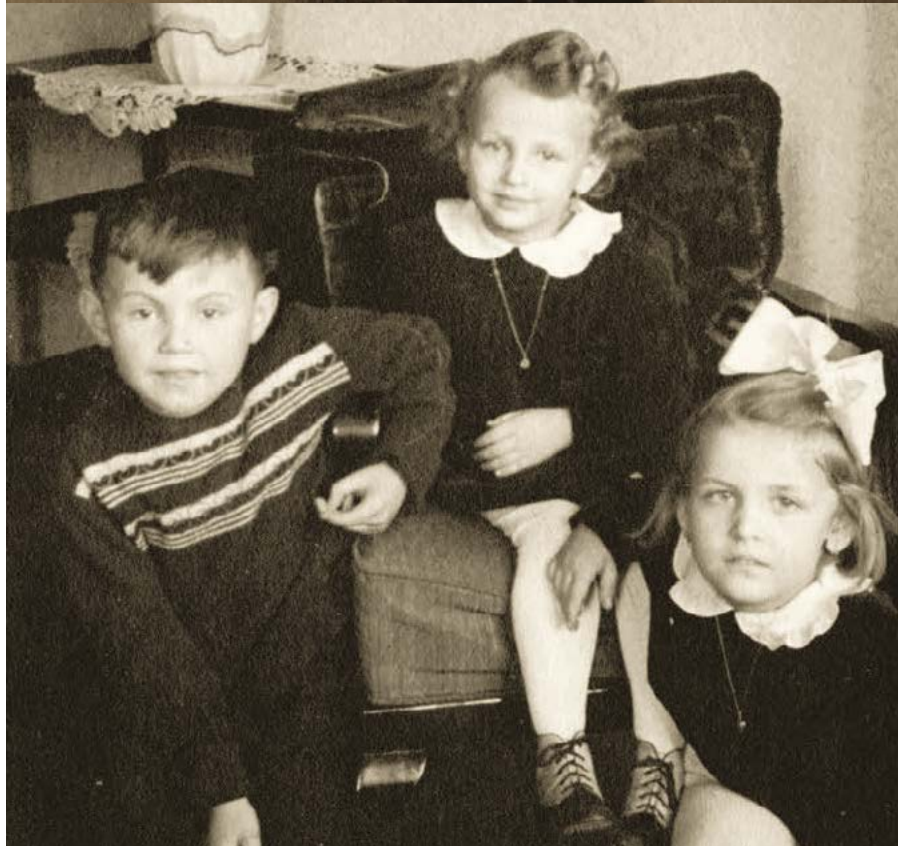

Mladá babička
Boženka, uprostřed
v černých plavkách

Ve 30. letech
pracovala babička
Boženka v jednom
plzeňském kadeřnictví
jako recepční

Má kudrnatá mamka
Alena (uprostřed),
vlevo její bratranec
Eda, vpravo teta Hana

2

Děda Slávek, otec mé maminky, pocházel ze Spomyšle u Mělníka, kde měli jeho rodiče, pradědeček Josef a prababička Albína, krámek. Vychovali společně devět dětí; náš děda byl druhý nejmladší.

Do terezínského ghetta přijela celá početná rodina v roce 1941. Jen jediný z dědečkových bratrů, nejstarší Karel, odjet nemusel; jeho odvážná žena se s ním nerozvedla, a tím zachránila manžela i jejich děti.

V koncentračních táborech pak zemřel pradědeček, prababička i jejich děti s rodinami. Kromě Karla válku přežil jen můj dědeček a jeho nejmladší sestra Mína.

Odjakživa jsme měli doma Mínin velký nádherný malovaný portrét. Na stěně visel vždycky majestátně, i když jsme bydleli v garsonce v Ústí nad Labem. Dodnes má čestné místo v pražském bytě mojí maminky na Chodově.

Je zvláštní, jak zásadní je, když dáte v interiéru důraz na předmět, který má pro vás hodnotu.

Už jako malá jsem se dívala na ten obraz a plánovala si, že jednou, určitě, až budu mít dceru, bude se jmenovat Mína.

Můj dědoušek Slávek přežil Osvětim i dlouhou cestu zpátky domů.

Jsem díky tomu na světě.

Po válce se oženil s Boženkou, nejlepší kamarádkou tety Míny. Babička si vzala dědečka Slávka, úspěšného inženýra chemie, ve vepřeckém kostele, a tak se, jak popisuje teta Hana v mém albu, „smísila krev povltavských sedláků s krví podřipských židů“.

Proudí i v mých žilách.

Teta Hana se narodila, když bylo dědečkovi už čtyřicet pět let, moje maminka Alena přišla na svět o dva roky později. Děda se však naštěstí dožil dvaadvadesáti. Pravidelně chodil za každého počasí na dlouhé procházky, jedl nesmírně střídavě, k večeři měl třeba jen vajíčko natvrdo. Nebo chleba se sádlem. Brambory s tvarohem. Vždycky

říkal, že nejlepší recept na dlouhověkost je chlad a hladovění – často si na něj vzpomenu u současných rodinných večeří typu „předkrm dokrm zákrm“.

Říká se, že člověk je dobrý předek, když v sobě nenosí křivdy a viny, aby je nepřenesl na další generace. V tomhle směru byl můj dědoušek opravdu výborný předek.

Měl rád lidi a nikdy na ně nezanevřel.

Věřil, že jediné, co má smysl, je život sám.

Dvacetiletá
prateta Mína, nejlepší
kamarádka babičky
Boženy, mladá
a šťastná... Druhá
světová válka je ještě
daleko.

Děda Sláveček byl
vášnivý divadelní
ochotník

Starý pohled rotundy
svatého Jiří a svatého
Vojtěcha na hoře Říp,
kam chodila rodina
mojí mamky každý rok
na pouť

Dobová pohlednice
z našeho rodinného
alba

Zamilovaní študáci:
maminka s tátou
na lyžovačke
v Krkonoších

V pardubickém
zahradním domku,
který mým rodičům
pronajala rodina
Lohniských, se mi
zjevně líbilo, ač tam
prý byla zima „jak
v ruském tanku“.

Takhle si můj tatínek
fotil mou krásnou
maminku

Moje mamka poznala taťku v Pardubicích, když byli ještě študáci. Otěhotněla v posledním ročníku pedagogické fakulty, narodila jsem se těsně po státnicích; mamka obhájila diplomku dva týdny po porodu.

Z Pardubic mám svou asi nejstarší vzpomínku: stojím v postýlce a směju se. Jsme v podnájmu v zahradním domku a mamka potvrzuje, že i naši bytní mě měli vždycky moc rádi, protože jsem byla veselá blondáté dobře živěné dítě.

Babička s dědečkem mě v Pardubicích, kde jsme bydleli do mých čtyř let, často hlídali. Babička lítala od pračky ke kuchyni a připravovala nám obědy na přání. Už ve čtyřech letech jsem jasně znala svoje priority: polívka kaldoun a vdolky! S dědou jsme pak chodívali do parku na procházku.

A co jsme dělali?

Seděli s mou starší sestřenkou Andreou na lavičce a povídali si. Děda byl vždycky perfektně upravený, nosil bílou košili a kravatu. Rád si vykládal s lidmi, na pozdrav nadzvedl klobouk a lidé mu zdvořile odpovídali: „Dobrý den, pane inženýre, dobrý den..“ I my děti jsme ho neustále zapojovaly do našich konverzací. Dneska už vím, jak moc je tohle mezigenerační povídání důležité – pro děti i pro prarodiče.

Byla jsem první vnouče, které se dostalo do světa, a děda, který zemřel až v roce 1994, mohl být u toho. Měl rád cizí jazyky, učil se i esperanto, protože věřil, že to bude jednou jazyk, kterým bude mluvit celý svět. To se sice nepotvrdilo, ale dědeček se studia esperanta ani tak nevzdal.

Vyprávěla jsem mu, že když jsem byla poprvé v Paříži, znala jsem jenom „Yes“, „No“, „My Name is Tereza“ a „I am from Czechoslovakia“. Dále pak „Sure“ – jistě a nakonec „Really“ – opravdu. Smáli jsme se spolu, že „sure“ a „really“ jsou jedněmi z nejdůležitějších slůvek na světě, protože si s nimi člověk poradí při každé konverzaci. Když dokážete odhadnout, co si ten druhý tak zhruba myslí, a ještě u toho vypadáte, že vás jeho povídání zajímá, dá se toho i se čtyřmi slovíčky hodně zvládnout.

Kamarády jsem si
vždycky našla snad-
no – já v pruhovaném
tričku, sestřenice
lvetka vedle mě
v plavkách, s kupou
děti ze Suchdola
nad Lužnicí

Nebaví mě bejt velká –
je mi 4,5 a narodil
se brácha

Můj elegantní
dědeček s babičkou
těsně po válce

Takže já vždycky nadšeně přitakávala: „Yes!“ A pak hned překvapeně: „Oh no, no!“ A pak přesvědčivě: „Sure!“ Hned na to udiveně: „Really?“ Okamžitě jsem byla populární, lidi z modelingové branže v Paříži byli nadšení: „Jak ta Tereza hezky hovoří, o všechno se zajímá!“ Byla jsem zvaná na večere, říkávalo se: „Některé holky z Východu jsou pěkné, ale některé jsou navíc i velmi inteligentní. Dokážou vést hlubokou konverzaci!“

Na začátku 90. let minulého století se modelingová branže provozovala ještě na papíře, ne digitálně. A tak vždycky, když jsem byla na návštěvě doma v Čechách, vzala jsem fotoknihu se svou prací do Pardubic, abych ji ukázala sestřenicím a tetě Haně. Tehdy se ještě fotívalo reportážně: když se třeba připravovala letní módní kolekce, jeli jsme do Namibie a strávili týden na písčinných dunách.

Vyprávěla jsem svým pardubickým příbuzným o Mauriciu. O tom, jak jsem poprvé jedla kokosový ořech. Jaké to je vidět tyrkysové moře; ke každé fotce jsem měla příběh. Na některých snímcích jsem měla krátké vlasy, na některých přičesky, někde třeba dlouhé černé vlasy.

Vidím to jako dnes: jak tak můj dědoušek fotoknihou listuje, zeptá se najednou: „A kdopak je, Terezko, tohle?“ Odpovídám: „No dědo, to jsem přece já!“ Za chvíli zase: „A kdo je tadleta holka?“ A já znovu: „No dědo, to jsem taky já!“ On si myslel, že mu ukazuju nějaký časopis, kde jsou stovky modelek!

Až jednou řekl: „Puč mi tu knihu! Já tam ty dědky nadzvednu!“ Dědeček totiž celý život, poctivě a pravidelně, chodil mezi svoje kamarády do Svazu protifašistických bojovníků.

Nevím, jestli je mými fotkami nadzvedl.

Ale pyšnej na mě byl. A já zas byla pyšná, že je pyšnej on.

